

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10CoCsp/24/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1621202076
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michaela Frimmelová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1621202076.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Michaely Frimmelovej a členov senátu JUDr. Ayše Pružinec Eren a JUDr. Zuzany Kučerovej v právnej veci žalobkyne: K.I. L., Z.. XX.XX.XXXX, A. XXX, XXX XX A., zast. Sidor a partneri, s.r.o., IČO: 52 635 970, Železničná 4/A, 920 01 Hlohovec, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO: 36 234 176, Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, zast. Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., IČO: 47 234 679, 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia 500 eur, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 14. júla 2022, č.k. 32Csp/52/2021-93, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobkyni **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur a žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V celom rozsahu tak vyhovel žalobe žalobkyne, ktorá sa od žalovaného domáhala priznania primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia najskôr podrobne uviedol argumentáciu oboch sporových strán. Vykonaným dokazovaním z rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 27Csp/410/2017-184 zo dňa 02.06.2021 zistil, že žalobkyňa bola úspešná voči žalovanému v spore o zaplatenie sumy 4.428,82 eur s príslušenstvom titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré žalovaný získal na úkor žalobkyne plnením žalobkyne nad rámec vrátenia istiny úveru poskytnutého podľa v rozsudku špecifikovanej zmluvy, ktorú súd posúdil ako bezúročnú a bez poplatkov z dôvodu uvedenia neurčitého (nepresného) údaju o RPMN v zmluve, ďalej uvedenia nesprávneho údaju o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť a neuvedenia údaju o dobe trvania zmluvy a napokon aj z dôvodu uvedenia neurčitého údaju o termíne konečnej splatnosti úveru. Keďže žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 5.000 eur a žalobkyňa žalovanému zaplatila celkovo 9.428,82 eur, čím sa žalovaný na jej úkor obohatil o sumu 4.428,82 eur, súd uložil žalovanému povinnosť túto sumu uhradiť žalobkyni v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku, ktorá nastala dňa 14.07.2021 (vo výroku ukladajúcom žalovanému povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok za návrh nastala dňa 28.06.2021).

3. Vec posúdil právne podľa ust. § 1 ods. 1 a § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Vysvetlil, že v prípade ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. ide o ustanovenie s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá nestanovuje žiadne kritériá pre primerané finančné zadosťučinenie, ani ako treba určiť jeho výšku. Tu poukázal na to, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa ešte zmiernilo

podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, keďže toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené týmto zákonom alebo osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi. Vyhodnotil, že v prejednávacom prípade došlo zo strany žalovaného k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť žalobkyni (spotrebiteľke) ujmu spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda k strate finančných prostriedkov, pričom k uvedenej finančnej ujme i reálne došlo, a to v rozsahu priznaného bezdôvodného obohatenia v konaní sp. zn. 27Csp/410/2017. S poukazom na ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., ktoré upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, že na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá, vyložil, že predpoklad pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie spočívajúci v úspešnom uplatnení porušenia práva alebo povinnosti, je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní nárok z porušenia práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi v konaní na súde. Zopakoval, že zákon pre vznik tohto práva nevyžaduje, aby bola spotrebiteľovi privedená ujma, a postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde (je teda bez právneho významu, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla a v akej výške). Konštatoval, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, ani jej konkrétne vyčíslenie. Inštitút primeraného zadosťučinenia napĺňa na účely ochrany spotrebiteľa požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany s tým, že má odradiť žalovaného alebo akúkoľvek tretiu osobu od opakovania obdobného konania v budúcnosti, súčasne pritom pôsobiac preventívne.

4. Na argument žalovaného, že v tejto veci nedošlo k naplneniu predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., pretože pre vznik nároku na primerané zadosťučinenie musí byť preukázané, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne (kumulatívne) ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu, čo žalobkyňa nepreukázala, vyložil, že ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. takúto kumuláciu nevyžaduje (norma neobsahuje žiadne slovné spojenie „a súčasne“, či „a zároveň“), pričom aj z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 vyplýva, že na vznik nároku na primerané finančné zadosťučinenie postačuje vo všeobecnosti porušenie práva na ochranu spotrebiteľa bez potreby, aby toto konkrétne porušenie bolo deklarované vo výroku rozhodnutia (so súdnym judikovaním konkrétneho nároku, zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, a pod.). Základným predpokladom úspešného uplatnenia práva na primerané finančné zadosťučinenie je teda porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa (napr. zákona o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľských úveroch, § 52 až 54 OZ a pod.).

5. Vykonaným dokazovaním v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami mal súd prvej inštancie za preukázané, že základ nároku žalobkyne je daný, keďže bol splnený jediný predpoklad pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie, ktorým je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom, nárok z ktorého bol úspešne uplatnený na súde. Z rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 27Csp/410/2017-184 zo dňa 02.06.2021 mal preukázané, že žalobkyňa bola úspešná voči žalovanému v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia získaného žalovaným tak, že žalobkyňa plnila na zmluvu nad rámec jej povinností, kde súd zistil, že uzavretá zmluva je bezúročná a bez poplatkov pre porušenie § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, keď žalobkyni bol poskytnutý úver vo výške 5.000 eur a žalobkyňa zaplatila sumu 9.728,82 eur. Súd preto zaviazal žalovaného na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4.428,82 eur žalobkyni. Vyhodnotil, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru a teda k strate finančných prostriedkov. S poukazom na to konštatoval, že za daného stavu s ohľadom na závažné porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na súde, je priznanie finančného zadosťučinenia dôvodné. Zdôraznil, že za nedodržanie predpisov určených na ochranu spotrebiteľa je zodpovedný žalovaný ako dodávateľ - poskytovateľ úveru a osoba, ktorá má pri ich poskytovaní (ktoré je predmetom jeho podnikania) postupovať s odbornou starostlivosťou. Uviedol, že žalovaný počas dlhšieho obdobia prijímal od žalobkyne peňažné prostriedky na základe právneho úkonu, ktorý bol v rozpore so zákonom. Došlo potom k naplneniu hypotézy ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z., keď žalobkyňa ako spotrebiteľ úspešne uplatnila porušenie práva ustanoveného predpisom na ochranu spotrebiteľa, pričom v takom prípade má právo na finančné zadosťučinenie od „porušovateľa zákona“. Jedinou podmienkou je, aby finančné zadosťučinenie bolo primerané.

6. Vyhodnotil, že argument žalovaného o vóli žalobkyne ako spotrebiteľa uzavrieť zmluvu aj za daných podmienok, neobstojí, keďže bolo zákonnou povinnosťou žalovaného ako poskytovateľa úveru predložiť žalobkyni na podpis zmluvu, ktorá bude obsahovať všetky povinné náležitosti v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Túto povinnosť žalovaný pri poskytovaní spotrebiteľského úveru preukázateľne porušil (tu odkázal na právne závery vyplývajúce z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019, ktoré sú naplnené aj v tomto konaní). Uviedol, že žalovaný v konaní tiež tvrdil, že už vyplatením bezdôvodného obohatenia došlo k naplneniu funkcie inštitútu primeraného finančného zadosťučinenia, keďže žalovaný už raz sankcionovaný bol, a to tým, že žalobkyni bol poskytnutý úver bez úrokov a poplatkov a sumu prevyšujúcu istinu jej na základe rozsudku vyplatil. Súd prvej inštancie mal za to, že nemožno „ukracovať“ v tomto konaní žalobkyňu (v kontraktačnom procese dlžníka) od možnosti domáhať sa i primeraného finančného zadosťučinenia, keď to bol žalovaný (v kontraktačnom procese veriteľ), kto porušil spotrebiteľské právo, a preto musí znášať aj riziko multiplikačného žalobného efektu, všetko vo svetle toho faktu, že je to žalobca, kto je pri iniciácii sporu tzv. dominus litis.

7. Pri určovaní výšky finančného zadosťučinenia (bez zákonnej úpravy kritérií určovania jeho výšky) vychádzal z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, ako i funkciu sankčnú, a to tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi. Vyjadril názor, že ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Zaujal aj názor, že toto finančné zadosťučinenie však nesmie predstavovať neopodstatnené, neprimerané obohacovanie sa na strane žalobkyne. Uzavrel, že pokiaľ ide o konkrétnu výšku primeraného finančného zadosťučinenia, tú určuje voľnou úvahou súd podľa okolností veci. Z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018 citoval, že „pri stanovení výšky primeraného finančného zadosťučinenia treba vychádzať zo závažnosti vzniknutej, resp. hrozacej ujmy, okolností tak na strane žalobcu ako aj žalovaného, okolností, za ktorých došlo k porušeniu práva žalobcu. Pri určení výšky finančného zadosťučinenia sa nemožno striktnie držať ujmy, ktorá žalobcovi objektívne hrozila, resp. mu vznikla. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale v danom prípade musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Súd je súčasne viazaný návrhom žalobcu a nesmie ho prekročiť, preto suma uvedená v žalobe musí byť vnímaná ako suma maximálna, ktorú možno žalobcovi voči žalovanému priznať“. V zmysle uvedeného považoval žalobkyňou požadovanú výšku finančného zadosťučinenia 500 eur za primeranú, keď prihliadol na skutočnosť, že žalobkyňa musela v danej veci ako spotrebiteľ aktívne uplatňovať svoje práva podaním žaloby, žalovaný nereagoval na návrhy zmierneného riešenia veci a vystavil žalobkyňu neistote počas celého priebehu konania, pričom výška jej spôsobenej ujmy je kvantifikovateľná výškou priznaného bezdôvodného obohatenia prevyšujúcou sumu 4.000 eur. Zobral do úvahy aj dĺžku trvania závadného stavu - od uzatvorenia zmluvy (04.02.2011) až do právoplatnosti rozhodnutia súdu (14.07.2021), teda viac ako 10 rokov. Uviedol, že i keď u žalobkyne nebol zásadne tvrdený, ani preukázaný fatálny dopad na jej sociálnu situáciu z dôvodu preplatenia úveru, ako ani zásadný vplyv porušenia povinností žalovaného (preplatenia úveru, či správania žalovaného v konaní) na jej emočné prežívanie (okrem neistoty v súdnom konaní), prípadne aj so vznikom dôsledkov (vznik psychických problémov, či ochorení), pričom tieto aspekty by odôvodňovali priznanie vyššej sumy finančného zadosťučinenia, mal za nepochybné, že konanie žalovaného bolo objektívne spôsobilé také negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobkyne vyvolať. Žalovanú sumu finančného zadosťučinenia vyhodnotil za primeranú a nespôsobujúcu neprimerané obohatenie sa žalobkyne v porovnaní s percentuálnym vyjadrením obohatenia sa žalovaného v prípade, ak by žalobkyňa plnila v zmysle zmluvy. Suma 500 eur predstavuje cca 11,29 % priznaného bezdôvodného obohatenia, pričom sú mu známe prípady priznaného finančného zadosťučinenia v spotrebiteľských veciach od 10 % až do 25 %, a preto 11,29 % nevybočuje z rámca obvyklých občianskoprávných sankcií v obdobných veciach.

8. Mal potom za to, že prisúdená výška finančného zadosťučinenia bude dostatočne plniť sankčnú a odradzovaciu funkciu, ako aj dodatočnú odmeňovaciu funkciu spotrebiteľovi, keď satisfakcia bola žalobkyni z veľkej časti poskytnutá už predchádzajúcim rozhodnutím, ktorým došlo aj k reparácii jej majetkovej ujmy. Podľa jeho názoru je žalobkyňou požadovaná suma oproti ujme, ktorá jej reálne vznikla, a ktorá spočívala v bezdôvodnom obohatení žalovaného presahujúcom sumu 4.000 eur

minimálna, priam symbolická. Pri svojich úvahách vychádzal aj zo skutočnosti, že žalobkyňa dala žalovanému niekoľko možností, aby jej bezdôvodné obohatenie zo zmluvy vydal dobrovoľne, čo žalovaný odmietol a plnil jej až na základe právoplatného rozsudku súdu. Zohľadnil tiež, že žalovaný ako profesionál a kvalifikovane právne zastúpený, si pri množstve súdnych sporov, ktoré vedie, musel byť vedomý nedostatkov uzavretej zmluvy, pretože rovnaký nedostatok je žalovanému všeobecnými súdmi pravidelne vytykány a ním uplatňované nároky sú pravidelne (minimálne sčasti) zamietané, čo bolo súdu prvej inštancie známe i z jeho vlastnej činnosti. Ak žalovaný argumentoval tým, že pri uzatváraní zmluvy nemohol vedieť, ako sa vyvinie judikatúra všeobecných súdov a Súdneho dvora EÚ, a že ním používané znenie jednotlivých ustanovení zmluvy bude následne vyhlásené za odporujúce príslušným právnym predpisom, súd prvej inštancie mu dal za pravdu, zdôraznil však, že keď bol pred začatím súdneho konania žalobkyňou vyzvaný na mimosúdne rokovania, už mu tento vývoj judikatúry známy byť musel a v tej dobe mu už nič nebránilo sa so žalobkyňou dohodnúť na dobrovoľnom vydaní bezdôvodného obohatenia. Nakoľko žalovaný bol ochotný toto žalobkyni vydať až na základe právoplatného rozsudku súdu, a teda žalobkyňu prinútil domáhať sa svojich práv súdnou cestou, založilo toto jeho konanie právo žalobkyne na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z..

9. Ak žalovaný namietal výšku žalobkyňou požadovaného finančného zadostučinenia, resp. skutočnosť, že ju žalobkyňa nezdôvodnila, poukázal na analógiu iuris s ust. § 50 ods. 3 zákona o organizácii Ústavného súdu SR, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov, v zmysle ktorého ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadostučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha, teda nemusí uviesť odôvodnenie výšky, ale dôvody, pre ktoré sa domáha zadostučinenia. Vyhodnotil, že požiadavka výšky je v tomto prípade splnená uvedením konkrétnej sumy, ktorú žalobkyňa považuje za primeranú, pričom dôvody žalobkyňa jasne a vyčerpávajúcym spôsobom uvádzala od podania žaloby v celom konaní. To, že ich žalovaný neakceptuje ako dôvodné alebo preukázané, neznamena, že nie sú dané.

10. Z týchto dôvodov zaviazal žalovaného na zapltenie finančného zadostučinenia žalobkyni vo výške 500 eur. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyni priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %.

11. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný prostredníctvom svojej právnej zástupkyne včas odvolanie a navrhol ho zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Citoval ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. a uviedol, že toto ustanovenie, o ktoré žalobkyňa opiera svoj nárok na priznanie finančného zadostučinenia, vyžaduje splnenie niekoľkých podmienok. Poukázal na to, že predpokladom priznania primeraného finančného zadostučinenia je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Mal za to, že práva a povinnosti žalobkyne neboli úverovou zmluvou s ním uzatvorenou nijak poškodené a žiadne poškodenie práv žalobkyňa ani neprezentovala. Predmetom konania sp. zn. 27Csp/410/2017 bolo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia, o ktorom súd rozhodol rozsudkom, čo nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností. Ďalšou podmienkou je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. a osobitnými predpismi, pričom žalobkyňa v žalobe neuviedla, akým spôsobom mal jej práva alebo povinnosti (ako spotrebiteľa) poškodiť, keď sa obmedzila len na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa by z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov. Ohľadom spochybňovanej náležitosti úverovej zmluvy podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. citoval z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 69/2020 zo dňa 30.11.2021 a mal za to, že táto náležitosť bola uvedená správne. Ohľadom uvedenia hodnoty RPMN poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ v konaní C-290/19 zo dňa 19.12.2019, ktoré bolo prijaté až po výzve žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia (táto mu bola doručená v roku 2017). Zopakoval, že žalobkyni žiadna ujma reálne nevznikla, keď splácala len to, na čo sa zmluvným vzťahom dobrovoľne zaviazala a pokiaľ následne došlo k vyhláseniu úverovej zmluvy za bezúročnú a bez poplatkov a žalobkyni sa uhradené úroky a poplatky vrátili, bola to pre ňu výhoda (bezúročného a bez poplatkového úveru, ktorý by jej neposkytla žiadna banka ani iná inštitúcia) a pre neho ujma, lebo prišiel o zisk, ktorý mal pri uzatvorení zmluvy dojednaný. Mal potom za to, že ak by na základe vyhlásenia úveru za bezúročný a bez poplatkov malo byť žalobkyni priznané primerané finančné zadostučinenie, výklad § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. nie je správne aplikovaný. Uviedol, že žalobkyni mohla potenciálne

vzniknúť len ujma za zaplatené úroky, ktorá jej už bola nahradená plnením na základe rozsudku zo dňa 02.06.2021 (iná ujma žalobkyni nevznikla). Vyjadril názor, že pri priznaní ďalšieho umelo navýšeného primeraného finančného zadosťučinenia by sa z poskytovania úverov stala príjmová činnosť pre spotrebiteľov, ktorým by sa ešte aj platilo za poskytnutie úveru, pričom primerané finančné zadosťučinenie nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu sa spotrebiteľov. Tvrdil tiež, že by bol za nedodržanie náležitostí úverovej zmluvy postihnutý dvakrát, a to vydaním bezdôvodného obohatenia a priznaním primeraného finančného zadosťučinenia, čo je v rozpore so zásadou ne bis in idem. Tu citoval z rozhodnutia Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp.zn. 10C/44/2017, ktorým bol nárok spotrebiteľa na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zamietnutý. Nastolil aj otázku, že aký by malo zmysel, aby úmyselne nedodrжал všetky zákonné náležitosti úveru, za ktoré by bol následne sankcionovaný. Vyjadril názor, že súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky, na ktoré sa dobrovoľne zaviazali, a následne im ešte priznať primerané finančné zadosťučinenie, teda poskytovať im bezbrehú ochranu. Mal tiež za to, že žalobkyňa nepreukázala, v čom pociťovala porušenie svojich práv, aké to malo pre ňu dôsledky, v čom vidí odôvodnenosť požadovanej výšky primeraného finančného zadosťučinenia v hodnote 500 eur a podobne. Prisúdenie žalovanej sumy vo výške 500 eur považoval za nedôvodné, nepreukázané a v rozpore s cieľom ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z.. Ohľadom primeranosti výšky finančného zadosťučinenia citoval z rozhodnutí KS Prešov sp. zn. 17Co/17/2018 zo dňa 10.04.2018, sp. zn. 9Co/50/2018 zo dňa 26.06.2018, sp. zn. 9Co/36/2020 zo dňa 10.09.2020, KS v Trenčine sp. zn. 19CoCsp/33/2021 zo dňa 27.10.2021 a KS v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoCsp/8/2022 zo dňa 26.5.2022.

12. Žalobkyňa navrhla vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalovaného napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Zdôraznila, že podmienky pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa splnila, čo mal za preukázané aj súd prvej inštancie. Odmietla úvahy žalovaného, že ona získala (jeho klamaním spotrebiteľa) výhodu, aj stávanie sa žalovaného do pozície poškodeného. Poukázala na to, že žalovaný je odborne spôsobilý subjekt, ktorý pôsobí na nebankovom trhu viac ako 10 rokov, pričom je známa rozsiahla rozhodovacia súdna prax, ktorá opakovane označila jeho produkty za vadné z dôvodu nesprávnosti resp. absencie kľúčových informácií o spotrebiteľskom úvere. Je teda výlučne jeho chybou, že sa nepoučil zo súdnych rozhodnutí, a že spotrebiteľom nepredkladá produkty s právne súladným obsahom. Nesúhlasila s obranou žalovaného, ktorý v prípade, že sa spotrebiteľ mobilizuje (a to výnimočne vzhľadom na množstvo zmlúv uzatváraných žalovaným), ospravedlňuje svoje zlyhanie tým, že by pre neho nemalo zmysel nedodrжаť všetky zákonné náležitosti. Poukázala aj na časť rozhodnutia NS SR sp. zn. 6Cdo 389/2015 zo dňa 14.09.2016. Zdôraznila, že právo na finančné zadosťučinenie vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde, pričom ona si v inom súdnom konaní úspešne uplatnila právo na vydanie bezdôvodného obohatenia v konaní pred Okresným súdom Malacky pod sp. zn. 27Csp/410/2017, predmetom ktorého bol súdny prieskum zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a v ktorom bolo preukázané, že žalovaný porušil svoju povinnosť informovať spotrebiteľa úplne pravdivo o podstatných náležitostiach resp. informáciách o spotrebiteľskom úvere, v dôsledku čoho pri prijatí záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zaplatila žalobkyňa žalovanému podstatne viac, než bolo jej povinnosťou (čo sa odzrkadlilo nepriaznivo aj v jej majetkovej sfére). Zopakovala, že žalovaný porušil jej práva, v dôsledku čoho jej nevznikla len ujma majetková, ale aj nemajetková ujma, keď musela vyhľadať právne poradenstvo a iniciovať spor (aby chránila svoje majetkové práva) proti žalovanému, nepochybne ekonomicky a právne silnejšiemu dodávateľovi, pričom svojím úspechom priniesla benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ - žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči žalobcovi, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Po zohľadnení okolností veci považovala sumu 500 eur za primeranú satisfakciu preto, že sa musela vystaviť súdному konaniu proti žalovanému, ktorý dobrovoľne bezdôvodné obohatenie nevydal. Poukázala na to, že bola vystavená psychickému stresu, nakoľko ako bežný občan by sa pravdepodobne do kontaktu so súdom v priebehu svojho života nikdy nedostal, avšak preto, že žalovaný nerešpektuje právnu úpravu, pre bránenie svojich majetkových práv konanie podstúpiť musela. Zdôraznila, že jej majetková situácia bola skutočne zasiahnutá, keďže suma 4.428,82 eur nie je nepatrnou, pričom na zmluvu uhrádzala plnenia, na ktoré žalovaný nemal žiadny nárok. Prisúdené finančné zadosťučinenie je teda vyrovnaním jej ujmy, ktorá jej hrozila konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní úverovej zmluvy závadne konal. Odôvodnenie napadnutého rozsudku ako aj úvahy súdu prvej inštancie o výške priznaného zadosťučinenia (podľa kritérií, na ktoré prihliadal) považovala za vyčerpávajúce a odkázala na bod 17

odôvodnenia rozhodnutia, z ktorého citovala. Poukázala aj na aktuálnu prax súdov, v ktorej sa výška primeraného finančného zadostučinenia pohybuje v obdobných prípadoch na úrovni od 10 % do 30 %, v odôvodnených prípadoch aj do 90 % z bezdôvodného obohatenia, a preto priznaných 11 % nevybočuje z rámca priznávaných finančných zadostučinení v obdobných veciach. Pre porovnanie výšky priznaného finančného zadostučinenia uviedla konkrétne príklady zo súdnej praxe podľa jednotlivých rozhodnutí rôznych odvolacích súdov (Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25CoCsp/6/2021 zo dňa 27.04.2021, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/27/2021 zo dňa 31.08.2021, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/57/2020 zo dňa 30.06.2021, sp. zn. 15CoCsp/17/2021 zo dňa 05.05.2021, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9CoCsp/26/2021 zo dňa 27.01.2022, sp. zn. 8CoCsp/22/2022 zo dňa 26.07.2022, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 25CoCsp/6/2021 zo dňa 27.04.2021, sp. zn. 11CoCsp/29/2020 zo dňa 23.02.2021, sp. zn. 23CoCsp/39/2021 zo dňa 18.05.2022, Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11CoCsp/25/2021 zo dňa 31.08.2021, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 7Co/350/2015 <<http://merit.slv.cz/7Co/350/2015>>zo dňa 31. 03. 2016), keď z niektorých aj citovala rozhodujúce pasáže. Túto rozhodovaciu líniu považovala za súladnú s rozhodovacou praxou NS SR, ktorý napríklad v rozsudku sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 uviedol vo vzťahu k podstate primeraného zadostučinenia, že „Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú.“ Prisúdenú výšku primeraného finančného zadostučinenia považovala potom za adekvátnu (ak nie podhodnotenú, keďže nepredstavuje ani 1/3 z výšky spôsobenej ujmy) skutočnosťiam prejednávaneho prípadu a plniacu základný účel tohto inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie žalobkyni a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Vzhľadom na odvolanie žalovaného a jeho argument, že mu cit. „nie je zrejmé, k akému poškodeniu práv spotrebiteľa vôbec dochádza v prípadoch, kedy súdy vyhlásia poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho je, že žalobca ako spotrebiteľ neplatí úroky a poplatky (s ktorými na základe podpísanej úverovej zmluvy počítal), ale len samotnú istinu poskytnutého úveru. Predstavuje to pre neho výlučne výhodu a nie škodu. Jediným poškodeným, ktorý po takomto rozhodnutí súdu zostane je samotný veriteľ.“ vyjadrila názor, že výchovný a odstrašujúci účinok pre dodávateľa by mal byť v prejednávanej veci primárnym. Uzavrela, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky funkcie primeraného zadostučinenia, o ktoré tiež oprel dôvodnosť ňou požadovanej výšky, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom popísal priebeh konania, stanovisko procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery vysvetlil jasne, presvedčivo a zrozumiteľne a riadne dôvodil i priznanú výšku primeraného zadostučinenia i úvahy, ktoré ho viedli k tomu, že suma 500 eur je pre ňu (žalobkyňu) primeraná satisfakcia. Odvolanie žalovaného považovala za nedôvodné.

13. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (ust. § 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C.s.p.), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

14. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. S poukazom na citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady, keď žiadne takéto vady ani žalovaný v odvolaní nenamietal, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobe žalobkyne vyhovel a zaviazal žalovaného povinnosťou zaplatiť jej titulom primeraného finančného zadostučinenia podľa ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa sumu 500 eur. Súd prvej inštancie vykonal riadne dokazovanie z hľadiska žalobkyňou uplatneného nároku, keď vykonal všetky ňou predložené listinné dôkazy, ktorými preukazovala dôvodnosť žalovaného nároku, oboznámil sa s argumentami strán a zhodnotením

výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s ust. § 191 ods. 1 C.s.p. dospel k správnym skutkovým záverom, jednoznačne vyplývajúcim z v konaní produkovaných dôkazov. Na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, ktoré aj správne vyložil, keď zohľadnil aj ustálenú súdnu prax a právne názory najvyšších súdnych autorít. Prijal tiež správny právny záver o dôvodnosti žaloby, a svoje rozhodnutie aj náležite a v súlade s ust. § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil, keď sa vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých ho založil, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné, pričom všetky svoje úvahy a na ich základe prijaté závery aj riadne a pochopiteľne zdôvodnil. Podrobne sa tiež vysporiadal s argumentami prednesenými žalovaným, ktoré vyhodnotil za nedôvodné.

16. Napadnutý rozsudok je správny a aj s jeho odôvodnením súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje (ust. § 387 ods. 2 C.s.p.). Po preskúmaní súdneho spisu, napadnutého rozhodnutia a odvolania žalovaného prijal totiž rovnaký záver ako súd prvej inštancie, že žalobkyňa preukázala, že ako spotrebiteľka na súde úspešne uplatnila porušenie jej práva a porušenie povinnosti žalovaného ustanovenej zákonom o spotrebiteľských úveroch, keďže z rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 27Csp/410/2017-184 zo dňa 02.06.2021 je nepochybné, že žalobkyňa bola v súdnom spore proti žalovanému o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 4.428,82 eur (získaného žalovaným tak, že žalobkyňa plnila na zmluvu, ktorou jej bol poskytnutý úver vo výške 5.000 eur, nad rámec jej povinností) úspešná, pričom súd dospel v predmetnom konaní k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti stranami uzavretej zmluvy o úvere práve z dôvodu porušenia ust. § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch žalovaným. Niet potom pochyb o tom, že žalobkyňa ako spotrebiteľka a v zmluvnom vzťahu so žalovaným ako dodávateľom slabšia strana, musela na ochranu svojich práv a pre porušenie povinností žalovaným vystúpiť zo svojej komfortnej zóny a proti žalovanému, ktorý jej odmietol bezdôvodné obohatenie vydať dobrovoľne na jej výzvu, iniciovať súdne konanie, v ktorom mala úspech. Podľa ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa má potom žalobkyňa právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovaného, ktorý za porušenie jej práva a jeho povinnosti zodpovedá. Ak potom súd prvej inštancie žalobe žalobkyne vyhovel a priznal jej proti žalovanému primerané finančné zadosťučinenie v žalovanej výške 500 eur, ktorú po podrobnom preskúmaní vyhodnotil za primeranú, rozhodol správne a odvolací súd s jeho rozhodnutím a podrobným odôvodnením súhlasí a v plnom rozsahu si ho osvojuje. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené súdom prvej inštancie opakovať, odkazuje na ne.

17. Žalovaný v odvolaní len zopakoval celú svoju argumentáciu, ktorú predniesol už v základnom konaní pred súdom prvej inštancie, a s ktorou sa súd prvej inštancie aj dôsledne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že účel, funkciu, podmienky primeraného finančného zadosťučinenia a aj správny výklad ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. už ustálila rozhodovacia prax súdov všetkých inštancií a najmä rozhodnutia najvyšších súdnych autorít (napr. NS SR v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/298/2020 zo dňa 30.11.2022, ktorého právne závery odvolací súd preberá). Najvyšší súd už judikoval, že cit. „Tretia veta § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Uvedené ustanovenie má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Účelom finančného zadosťučinenia je dovŕšiť ochranu porušeného práva spotrebiteľa ako slabšej strany v spotrebiteľských zmluvách spôsobom, ktorý práve z tohto dôvodu vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jedinou podmienkou priznania práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspech spotrebiteľa v súdnom konaní, bez ohľadu na to, aké právo spotrebiteľa bolo porušené. Pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť, že súd judikuje v prospech spotrebiteľa konkrétny nárok z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nárok zo zodpovednosti za škodu, z bezdôvodného obohatenia, alebo vo výroku rozsudku určí neprijateľnosť konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve (porovnaj sp. zn. 6Cdo/389/2015 <<https://www.judikaty.info/search?db=nssr&fCatalogNr=6Cdo%2F389%2F2015&fCatalogNrExact=1>>). Žiadnu inú podmienku, t. j. ani podmienku, aby bol medzi stranami spor zo spotrebiteľskej zmluvy a aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma, nevyžaduje. Zákonodarca pri uplatňovaní tohto nároku uľahčil spotrebiteľom dôkaznú situáciu, keď na rozdiel od nároku na náhradu škody (bezdôvodného obohatenia), je dôkazné bremeno na strane spotrebiteľa oveľa ľahšie, lebo odpadá problematické preukazovanie či už výšky škody, ujmy, príčinnej

súvislosti alebo majetkového prospechu druhej strany. Pokiaľ ide o rozsah finančného zadostučinenia, neustanovuje žiadne kritériá, ktoré by bolo potrebné pri určení výšky zadostučinenia zohľadniť. Najvyšší súd v rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017 <<https://www.judikaty.info/search?db=nssr&fCatalogNr=6Cdo%2F127%2F2017&fCatalogNrExact=1>>, ktorý prešiel aj testom ústavnosti (sp. zn. III. ÚS 124/2020 <<https://www.judikaty.info/document/ussr/37127>>), stanovil za jediné kritérium primeranosť finančného zadostučinenia, pričom vec prejednávajúci senát sa s takýmto výkladom predmetného ustanovenia stotožňuje. Vychádzajúc z uvedeného, v konkrétnom prípade bude vecou úvahy súdu, aby so zreteľom na všetky okolnosti každého jednotlivého prípadu stanovil rozsah finančného zadostučinenia, ktorý napokon bude adekvátny skutočnostiam prejednávaného prípadu a bude sledovať základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Zároveň platí, že v danom prípade nemôže ísť o nepreskúmateľnú ľubovôľu a z rozhodnutia v tomto smere musí byť zrejmé, o aké skutkové zistenia sa súd pri stanovení konkrétneho rozsahu finančného zadostučinenia opiera. Zákonom stanovená možnosť štátneho orgánu rozhodnúť voľnou úvahou nemôže totiž znamenať ničím nelimitovanú a vecne nepreskúmateľnú svojvôľu. Takáto svojvôľa by bola v rozpore s princípom právneho štátu, keďže vo svojich dôsledkoch by znamenala nepredvídateľnosť rozhodovania štátneho orgánu, a teda ústavne neprípustnú mieru právnej neistoty (II. ÚS 117/2011 <<https://www.judikaty.info/document/ussr/15726>>).“

18. V posudzovanej veci prijal súd prvej inštalcie právny názor, že zákonné podmienky na vznik nároku žalobkyne na primerané finančné zadostučinenie podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-250/2007>> Z.z. boli splnené, pretože žalobkyňa v súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 27Csp/410/2017 úspešne uplatnila svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným je bezúročný a bez poplatkov na základe porušenia zákonných povinností žalovanej podľa zákona č. 258/2001 Z.z., <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-258/2001-ucinnost-od-01.01.2010>> a s týmto právnym záverom sa odvolací súd stotožňuje. Výška primeraného finančného zadostučinenia je vždy závislá od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednáwanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Pri posúdení a hodnotení východísk pre určenie primeraného finančného zadostučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-250/2007>> Z.z. (ktorých výpočet nie je právnou normou určený, pozn.) musia súdy postupovať vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade, a preto nemôžu vychádzať z nejakého univerzálneho zovšeobecnenia, či v určitých striktných hraniciach (NS SR sp. zn. 7Cdo/91/2022 zo dňa 31.10.2023). V posudzovanej veci súd prvej inštalcie prihliadol na individuálne okolnosti prejednáwanej veci, a to na skutočnosť, že žalobkyňa musela ako spotrebiteľ aktívne uplatňovať svoje práva na súde podaním žaloby za stavu, keď jej žalovaný odmietol plniť dobrovoľne a vystavil ju neistote počas celého priebehu konania. Prihliadol aj na výšku ujmy spôsobenej žalobkyňou vychádzajúc z výšky jej súdom prisúdeného bezdôvodného obohatenia prevyšujúceho 4.000 eur, na dĺžku trvania závadného stavu (viac ako 10 rokov), ako i na to, že konanie žalovaného bolo objektívne spôsobilé vyvolať negatívne dôsledky v súkromnom živote žalobkyne. Vyhodnotil tiež, že suma primeraného zadostučinenia vo výške 500 eur nespôsobuje neprimerané obohacovanie žalobkyne v porovnaní s percentuálnym vyjadrením prípadného obohatenia žalovaného pre prípad, že by žalobkyňa plnila v zmysle zmluvy, a že suma 500 eur predstavuje cca 11,29 % priznaného bezdôvodného obohatenia, čo porovnal s inými prípadmi priznaného finančného zadostučinenia v spotrebiteľských veciach, ktoré súdy priznávajú v rozmedzí od 10 % až do 25 %. Prijal aj záver, že prisúdená výška finančného zadostučinenia bude dostatočne plniť sankčnú a odradzovaciu funkciu, ako aj dodatočnú odmeňovaciu funkciu spotrebiteľovi, keď satisfakcia bola žalobkyňou z veľkej časti poskytnutá už predchádzajúcim rozhodnutím, ktorým došlo aj k reparácii jej majetkovej ujmy. Zohľadnil aj profesionálne postavenie žalovaného, ktorý si pri množstve súdnych sporov, ktoré vedie, musel byť vedomý nedostatkov uzavretej zmluvy (keďže rovnaké nedostatky mu súdy vo svojich rozhodnutiach vytýkajú), čo bolo súdu prvej inštalcie známe i z jeho vlastnej úradnej činnosti. Odvolací súd dospel s poukazom na vyčerpávajúce odôvodnenie napadnutého rozsudku k záveru, že súd prvej inštalcie prisúdil primerané finančné zadostučinenie žalobkyňou v sume 500 eur správne, a že toto splní svoju satisfakčnú funkciu vo vzťahu k žalobkyňou a súčasne sankčnú funkciu vo vzťahu k žalovanému. Ani náležite zdôvodnenému záveru súdu prvej inštalcie o primeranosti priznanej výšky finančného zadostučinenia vzhľadom na okolnosti prípadu nemožno nič vytknúť, a preto si ho odvolací súd osvojil.

19. S poukazom na vyššie uvedené vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalovaného za nedôvodné a nespôsobilé privodiť zrušenie alebo zmenu napadnutého rozhodnutia. V tejto súvislosti

považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalovaného, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám musí dať odpoveď na podstatné otázky a skutočnosti, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie náležite a vyčerpávajúcim spôsobom odôvodnil. Odvolací súd nemá o správnosti jeho záverov pochybnosti, keďže sú dostatočne odôvodnené a logické, založené na riadne vykonanom dokazovaní, správnom hodnotení dôkazov a správnom právnom posúdení veci. Odvolací súd pripomína, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo sporovej strany na to, aby sa súd stotožnil s jej tvrdeniami a právnymi názormi a obsahom základného práva na spravodlivý proces nie je ani právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom sporovej strany, resp. právo na úspech v konaní.

20. Po preskúmaní výroku, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania tak, že žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, dospel odvolací súd k záveru, že napadnutý rozsudok je i v tejto časti správny. Ak totiž podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. v konaní plne úspešnej žalobkyni priznal proti neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, vec posúdil po právnej stránke správne, aplikoval aj správne zákonné ustanovenie a jeho rozhodnutiu nie je čo vytknúť. Napokon, žalovaný v odvolaní žiadne konkrétne námietky proti rozhodnutiu o trovách konania neuviedol, preto sa odvolací súd s odkazom na odôvodnenie napadnutého rozsudku obmedzí len na konštatovanie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie aj v tejto časti.

21. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p.. Žalobkyni, plne úspešnej v odvolacom konaní, priznal voči neúspešnému žalovanému nárok na ich náhradu v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (ust. § 262 ods. 2 C.s.p.).

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
  - b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
  - c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
- (2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

- (1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
- (2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

- (1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
- (2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
  - c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

- (1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).
- (1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
- (2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).